

COLÒMBIA

AMB LA REBEL·LIÓ POPULAR! FORA DUQUE!

nº 173- maig 2021 - donatiu 2 euros

Editorial i pàgines centrals

Solidaritat amb el poble colombià
Fora Duque!!

pàg 3 y 10-11

Política:

Podemos. Especulació immobiliària

pàg 4-5

Política educativa:

Defensar immersió lingüística. Contra Llei Ciència

pàg 6-7

Sindical

Lluita a Ferrolterra; SAD; Residència Bertran i Oriola; Congrés CCOO i Corrent Crítica

pàg 8-14

**Pensions de viduïtat; de misèria
Internacional:**

Biden i patents vacunes
Veneçuela
Dinamarca
Palestina

**pàg 12-13
pàg 15-20**

**Suplement: L'"esquerra" regala el triomf a Ayuso
Balanç eleccions Madrid i enfrontar l'ultradreta**

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

NOMADLAND, de la directora Chloé Zhao.

Haureu sentit a parlar d'aquesta pel·lícula perquè ha guanyat alguns òscars fa pocs dies, des d'aquí recomanem -i molt- veure-la i viure-la. I per defensar-ho tenim alguns perquè.

Perquè la protagonitza l'actriu Frances McDormand.

Perquè evidencia una dura i cruel realitat que la majoria desconeix, i perquè ho fa dibuixant una línia entre el documental i la poesia (i no és una frase feta).

Perquè dona veu a persones que es representen a elles mateixes, és a dir, no són actors i actrius professionals, i la seua interacció amb Frances McDormand resulta un encert.

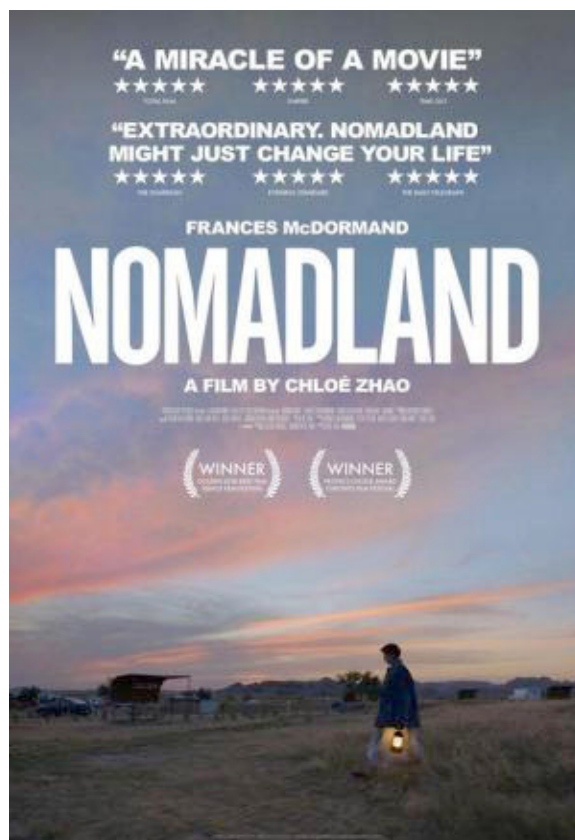
Perquè és una crítica al capitalisme i la seua inhumanitat, aparentment sense fer grans discursos.

Amb això n'hauríeu de tindre prou per a córrer al cinema, però com que encara ens queda pàgina intentarem argumentar per convèncer el sector més descregut.

Citarem per tercera vegada el nom de Frances McDormand, i s'haurien de sentir aplaudiments per darrera d'aquest full. Feu memòria momés de dos films: «Fargo» i «Tres anuncis als afores» (Three Billboards Outside Ebbing, Missouri). Les protagonistes d'aquestes històries tenen una retirada a Frances McDormand, però no són ella. El seu mimetisme aconseguix que cada personatge es mengi l'actriu, en aquest cas concret una dona de més de seixanta anys de nom Fern, que hauria d'estar fent números amb la seua pensió de jubilació, ho perd tot i ha de viure en una camioneta fent feines de ciutat en ciutat. Aquesta dona, que en cap moment es rendeix, també s'assembla a Frances McDormand. Escolteu bé els aplaudiments altre cop.

La història de Fern està basada en fets reals, concretament en una investigació de Jessica Bruder: 'País nómada: supervivientes del siglo XXI'. La periodista va viure durant tres anys en una caravana seguint *workampers* per les carreteres dels Estats Units, persones treballadores expulsades del sistema per ser considerades improductives i que han de viure sense ajudes socials buscant feines precàries, cosa que els obliga a ser nòmades, una perversió més de la crisi capitalista que explota majoritàriament prejubilats o jubilats directament.

Postdata discutidora: Si la vostra lectura ha arribat fins aquí us mereixeu llegir aquest article de *La Marea* «Por qué Nomadland no debería ganar el óscar»: <https://www.lamarea.com/2021/04/23/por-que-nomadland-no-deberia-ganar-el-oscar/>

La crisi global del 2008, amb l'explosió de la bombolla immobiliària, la fallida dels bancs i la falta de liquiditat estarien a l'origen d'aquesta nova recessió i aquests treballadors temporals. Impossible no fer paral·lelismes amb el crack del 29 i els temporers que va generar, retratats en la novel·la «El raïm de la ira» de John Steinbeck i el film de John Ford del mateix nom.

La directora Chloé Zhao fa una combinació entre magnífics paisatges naturals, i els no-paisatges: càmpings, pàrquings, benzineres, descampats, àrees de servei. Aquesta dualitat és el teló de fons on es mouen els temporers que ni es lamenten ni volen provocar llàstima. Nosaltres no trobem cap victimisme en el plantejament (però si voleu ho podem discutir), Fern viatja en la seva camioneta, i va coincidint en els altres *workampers*: la solidaritat d'aquesta comunitat rodant ens ha provocat empatia i admiració, d'acord: són víctimes. Però no estan derrotades!

Solidaritat amb el poble colombià Fora Duque!!

El 28 d'abril es declarava el *Paro nacional* contra la política de Iván Duque, del partit d'Uribe *Centro Democrático*: pla d'ajustament contra les classes populars, una repressió brutal amb assassinats sistemàtics i un menyspreu de la política sobre el territori i a les zones indígenes. L'aturada va ser total i la confluència entre les *mingas* indígenes i el moviment sindical i popular va posar el govern contra les cordes. En l'aturada es multiplicaven les assemblees a barris i universitats, amb olles populars, talls de ruta i no ha faltat enderrocar les estàtues de colonitzadors com Belalcázar i altres presidents. La reacció de Duque ha estat militaritzar el país i augmentar la repressió, però el moviment encara s'ha reactivat més, l'aturada ha continuat i s'ha aprofundit.

En un intent del govern per calmar la situació, primer va retirar la reforma fiscal i després va fer dimitir el Ministre d'Hisenda. Però la repressió continuava. Es comptabilitzen 47 morts, amb quasi 200 desapareguts/des, 28 pèrdues oculars, 12 agressions sexuals... Mentre el nombre de morts creixia, sobre tot a Cali, l'epicentre de la mobilització, el Govern demanava començar una negociació amb la direcció del moviment.

En un segon intent per aturar la mobilització, el passat dilluns 10 es reunia amb els convocants de l'aturada nacional. Hores abans de començar la reunió es presentava per sorpresa a Cali, per reforçar la repressió amb el desplegament de 10.000 policies i 2.100 militars, tancant tots els accessos al departament i assegurant mà dura contra els bloquejos de carreteres. A Cali ja s'havia detectat la presència de paramilitars disparant contra els indígenes.

La reunió entre el Govern i els dirigents sindicals i estudiantils que conformen el *Comitè Nacional del Paro*, i en presència de representants de l'ONU i l'Església catòlica, acaba sense acord sobre el paquet de mesures que reclamen les organitzacions i aquestes tornen a fer una crida per una nova aturada general, el dimecres 12. No es pot esperar res més d'Iván Duque, que la continuïtat de la violència contra el poble mobilitzat. L'organització *Colectivos Unidos*, simpatitzant de la UIT-CI a Colòmbia, va impulsar i és part d'aquesta gran mobilització popular i de l'exigència de fer fora Iván Duque.

Estem a la tercera onada de mobilització contra Duque. La primera, amb una aturada general, va arrencar el 21 de novembre del 2019 i arribà fins el març amb la pandèmia, tot reclamant millores socials i deixant 3 morts i centenars de ferits/des. A setembre del 2020 era assassinat l'estudiant Javier Ordóñez, i es van mantenir dues setmanes de mobilitzacions en les que es van produir 13 morts.

El paral·lelisme entre les mobilitzacions de Colòmbia i Xile és més que evident. A la *Plaza de la Dignidad* a Santiago el desembre del 2019 eren presents nombroses banderes colombianes com a mostra de solidaritat i moltes proclames per la unitat. Ivan Duque i Sebastián Piñera son les dues cares de la mateixa moneda que combina neoliberalisme amb una repressió brutal. La pandèmia ha portat a l'extrem aquestes polítiques i l'empobriment que provoquen sobre la població treballadora.

Els pobles de tota Amèrica Llatina veuen a Colòmbia la continuïtat dels aixecaments del 2019 que van creuar tot el continent, des d'Haití a Xile, i es multipliquen els actes de solidaritat. Des de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors- Quarta Internacional (UIT-CI) les impulsem i hi participem plenament amb múltiples iniciatives arreu, a Amèrica Llatina i més enllà.

A Madrid el 6 de maig amb de 4.000 manifestants en la concentració a la Puerta de Alcalá, davant del Retiro, denunciaven la política criminal de Duque amb els hashtag *#SOSColombia* y *#NosEstánMatando* y han tornat a convocar pel 15. A Barcelona hi ha hagut concentracions de solidaritat. En la del passat divendres 7 de maig s'entregava una carta amb la presència de parlamentaris de la CUP-G i de Comuns de rebuig a la política econòmica i repressiva de Duque. També hi ha hagut mobilitzacions a altres ciutats, com a València.

Cal multiplicar la solidaritat. Cal una resposta unànime no només de la comunitat d'origen colombià, sinó de totes les organitzacions polítiques d'esquerra, sindicals i moviments per denunciar la complicitat del Govern de Pedro Sánchez, exigint la ruptura de les relacions diplomàtiques.

12/05//2021

Pablo Iglesias deixa la política

Morir a Madrid

Quan Pablo Iglesias va abandonar la vicepresidència del Govern, que tan havia fet per aconseguir, per presentar-se a unes eleccions de Madrid, es van obrir molts interrogants. Un salt sense xarxa, decidit a jugar-s'ho un tot o res? Però després de les eleccions i el seu abandonament de tots els càrrecs, sembla més aviat que es tractava de preparar una retirada ja decidida. En la vertical estructura de funcionament de Podemos, l'adéu de Pablo Iglesias és la liquidació del projecte polític inicial. Pot ser que no es dissolgui, però serà una altra cosa, molt probablement una nova reformulació de IU i l'enèsima del PCE a l'ombra.

En el salt a la lluita de Madrid abandonant el Govern, era difícil entendre que abans no hagués lligat un acord amb Mas Madrid i PSOE per una hipotètica confluència i en seu paper liderant-la. El rebuig de la resta d'hipotètics socis d'esquerra era previsible amb fets consumats. Per què havien d'acceptar el seu lideratge quan les enquestes donaven a Unidas Podemos poc més que el llindar del 5% necessari per tenir representació? Sense aquesta confluència, els resultats eren previsibles, encara que sense tant avantatge d'Ayuso i rebuig al govern PSOE-UP.

La irrupció de Podemos va ser meteòrica el primer any: va néixer el gener del 2014, i en 20 dies va aconseguir més de 100.000 afiliats/des. El maig del 2014, obtenia 5 escons a les europees (7,98 %), a octubre arribaven a 200.000 inscrits. A finals del 2014 les enquestes li donaven el primer lloc en intenció de vot. Aquest desenvolupament obeïa a l'enorme necessitat de centenars de milers de treballadors/es i joves per cons-

truir una alternativa, allunyada de la vella política i el «no ens representen» que havia omplert les places el 15M. Un entusiasme imprescindible per transformar la política i la realitat... A les eleccions del 2015 va obtenir un bon resultat però lluny de guanyar, i poc a poc, l'entusiasme es va esfumar, la bombolla es va anar punxant i tot va començar a caure. La resposta de l'aparell va ser un cop i un altre més renúncies polítiques i més Iglesias. Set anys després, la fugida de Pablo Iglesias tanca el cicle: fi.

Renúncia rere renúncia necessitava d'una estructura que s'escapés al control de les bases, només cridades a refrenar de tant en tant les polítiques de la direcció. I sempre era: la proposta d'Iglesias... o el caos. Una verticalitat absoluta que va

anar provocant l'eliminació de qualsevol que li pogués fer ombra, per la dreta amb Errejón, o per l'esquerra amb Anticapitalistas. Fins que noves desfetes van portar al suïcidi del líder suprem. Quanta traïció a milions que van confiar en que era possible acabar amb la casta que ens treu la sang cada dia!

La darrera etapa ha estat marcada per l'aproximació a una Izquierda Unida en fallida, una coalició cada cop més estreta, mentre es preparava els acords amb el PSOE. El PCE escalava posicions a l'entramat, amb dos Ministres (Yolanda Díaz i Alberto Garzón) mentre Enrique Santiago, secretari general

del PCE, ha estat nomenat Director General de l'Agenda 2030. Bona part del discurs d'Iglesias per anunciar que deixa la política ha estat per beneir Yolanda Díaz com a referent polític i futura «presidenta del Govern». El mateix fenomen veiem a altres territoris, com Andalusia o Catalunya. A mesura que les capes de Podemos van caient, qui aguanta és el vell aparell del PCE –PSUC a Catalunya- o de CCOO. El nou Podemos apareix com una cobertura cada cop menys dissimulada d'una nova refundació del vell aparell del PCE-IU.

¿S'ha acabat la necessitat de trencar amb el sistema polític i econòmic contra el que es van rebel·lar aquelles desenes de milers de joves –i no tan joves- que ocupaven les places ara fa 10 anys amb el «no ens representen»? Si fa 10 anys a l'inici de la crisi estructural del capitalisme era necessari aquest moviment de ruptura ara, que lluny de superar aquella crisi, s'agreuja dràsticament, la resposta és que encara és més necessari. Podemos va canalitzar cap a la política una part d'aquell moviment i l'ha portat al carreró sense sortida de la reforma impossible del capital i el règim. Canalitzant aquest moviment i desviant-lo al terreny electoralista, ha sigut responsable d'una forta desmobilització en moments claus.

El mateix efecte desmobilitzador el vam veure amb Syriza a Grècia. Sense traïció política, amb la imposició d'un memoràndum contra el vot majoritari del poble grec, no era possible doblegar l'esperit de lluita heroic de la classe obrera i la joventut grega. Pablo Iglesias sempre va avalar la política de Tsipras. Una diferència, la lluita del poble treballador va acabar amb el PASOK històric grec y Syriza es va convertir en el

(segueix a pàg. 18)

En peu de guerra contra l'especulació immobiliària

El passat 24 de març començava -a Madrid - la campanya #Plan Sareb, amb una acció inicial a la seu del FROB. El 29 d'abril, en el marc d'accions de l'1 de maig, aquesta campanya s'estenia a Catalunya: un centenar de persones van okupar la seu de Solvia al barri de Sant Andreu a Barcelona. Les manifestants denunciaven contractes no renovats i clàusules abusives de la Sareb, i exigien que s'arxivin tots els procediments de desnonament (més de cent famílies afectades) i que es negociïn col·lectivament tots els casos. L'objectiu de fons de la campanya es que la Llei d'Habitatge que està «treballant» el Govern de l'estat, incorpori tots els habitatges de la Sareb al parc públic d'habitatge de l'Estat.

La **Sareb** (Societat de Gestió d'Actius Procedents de la Reestructuració Bancaria) va ser creada al 2012 pel govern del PP com a mecanisme per a rescatar bancs i caixes en fallida després de la *punxada* de la bombolla immobiliària del 2008. Aquesta societat, també anomenada com el «banc dolent» de l'Estat, està participada per un 45% de capital públic (a través de fons de l'estat i europeus), i un 55% per capital privat (amb inversions d'entitats com els banc Santander, Caixabank i Sabadell, les asseguradores Mapfre i Axa, o empreses com Iberdrola). En el seu primer any va adquirir 50.781 milions d'euros en actiu financers i immobiliaris; arribant a obtenir, a «preu de saldo», 55.700 habitatges, més de 300.000 m² de superfície d'oficina i centres comercials, i més de 13 milions de m² de sòl.

D'aquesta manera es converteix en l'empresa immobiliària més gran de l'Estat: una immobiliària finançada amb diners públics però els seus guanys se'ls reparteixen les entitats privades.

En el moment de la seva creació es va establir que la Sareb tindria un termini de 15 anys per maximitzar la rendibilitat i procedir a la desinversió d'actius, però en el cas d'acabar amb pèrdues serien considerades com a deute públic; és a dir serà l'estat qui retorni la inversió mitjançant fons públics, amb retallades que recauran, un cop més, a la classe treballadora.

La Sareb es -juntament amb Cerberus o Blanckstone- un des majors **fons voltor** que operen a l'Estat espanyol. Si abans de la crisi del 2008, eren els bancs els que tenien el poder sobre el mercat de l'habitatge, ara son aquests «fons d'inversió» els que s'aprofiten de la situació econòmica crítica per instal·lar-se a les nostres ciutats, pujant el preu dels lloguers i expulsant les nostres veïnes dels barris.

Això és el que succeeix quan s'entén l'habitatge com una mercaderia, i no com un dret; quan els governs posen per davant els guanys dels bancs, grans tenidors i multinacionals, als drets de les treballadores, negant-se a regular els preus de l'habitatge i posar fre a l'especulació immobiliària.

Hem de passar a l'ofensiva i exigir una Llei de l'Habitatge al servei de la classe treballadora. És important organitzar-nos en sindicats i grups per la defensa de l'habitatge en els nostres barris, donant suport a les plataformes #PlanSareb i #GuerraACerberus. No permetrem que ninguna veïna sigui expulsada del barri!

Exigim una Llei d'Habitatge que reguli el preu del lloguer; que no suposi més del 20% de la renda del nucli de convivència i que no es regeixi pel valor de mercat: perquè l'habitatge és un dret, no un negoci!

Exigim l'expropiació de tots els habitatges de la Sareb, dels fons voltor i dels grans tenidors, per construir un parc públic d'habitatge que estigui al servei de les necessitats reals de les classes populars.

*Anna Lletjos
Cris Darriba*

Com defensem la immersió lingüística?

L'aparell judicial de l'estat segueix jugant un paper molt actiu els darrers mesos, tant pel que fa a la repressió com per l'anul·lació de les anomenades «lleis socials» com la que regulava els preus del lloguer a Catalunya. I també segueix el seu setge sobre la immersió lingüística. El darrer cop, amb la sentència del TSJC que obliga a fer el 25% de classes en castellà als centres educatius catalans.

L'atac a la immersió lingüística ve de lluny

L'atac a les llengües de les nacions oprimides és una característica comuna dels Estats que les oprimeixen que miren de fer-les desaparèixer per tal de negar aquestes realitats nacionals. A l'Estat espanyol s'ha vist ben clar durant el franquisme i, més recentment amb la pròpia LOMCE o amb l'intent fallit del PP d'instaurar el TIL a Ses Illes, que va ser tombat gràcies a l'exemplar lluita de l'Assemblea de Docents a la qual es va afegir tota la comunitat educativa. I, en quant a resultats, les dades de consolidació de la llengua segons un o altre model, parlen per sí mateixes.

Però el cas de la immersió va més enllà. Amb el traspàs de competències, al 1980, va

començar l'ensenyament del català, i com a la resta de CCAA, la possibilitat d'escoles en català, allà on la llengua materna majoritària fos la catalana. Això generava escoles diferenciades per llengua materna –anys després, a València o Euskadi seria per opció-. Una de les bases de la reivindicació de les escoles de Sta Coloma de Gramenet, amb famílies majoritàriament de parla castellana, que fan les proves pilot al 83-84, no era tant –o només– la defensa del català, sinó la fi de la discriminació a diferents escoles de les criatures per llengua, i per tant considerar aquesta com a eina de cohesió social amb independència de l'origen. Volen, per tant, acabar amb aquesta cohesió definida en torn a una llengua comuna.

El recorregut de la darrera sentència del TSJC

La sentència del TSJC encara encara no és ferma i des del Departament d'Educació se li treu ferro perquè segons diuen «la futura LOMLOE blinda la immersió lingüística a Catalunya». Resulta, com a mínim ingenu que des de la conselleria d'ERC s'expressi aquesta confiança cap a aquest suposat blindatge legal a la llum

de sentències escandaloses en diferents àmbits de l'aparell judicial i especialment en qüestions relatives al conflicte de Catalunya. La dreta del 155 ja ha anunciat denúncies davant del TC a la pròpia LOMLOE perquè considera inconstitucional justament aquesta part de la nova llei educativa del PSOE. És a dir, properament podem tenir un nou capítol en forma de sentència del TC que, a la llum de les darrers, ben podria ser per donar prioritat al compliment del 25% en castellà de la sentència del TSJC per sobre del que digui la pròpia LOMLOE.

I llavors?

Obeirà el govern de la Generalitat com ho ha fet des del 155 o amb l'anul·lació d'altres lleis catalanes? Cridarà a desobeir al professorat dels centres, però rentant-se les mans com a Departament d'Educació? Darrerament hem vist campanyes en defensa de la llengua que posen el pes en la responsabilitat individual. Segurament també cal defensar la llengua en aquestes situacions quotidianes però s'ha d'exigir que aquesta defensa l'encapçali el mateix govern i no la delegui ni al professorat ni a la població.

Segurament, defensar la immersió lingüística properament, igual que defensar els nostres drets i llibertats, passarà per anar al xoc i desobeir sentències del TC i del TSJC. I això, passa alhora, per tenir un Govern capaç de fer-ho.

*Pedro Mercadé,
delegat sindical de
professorat de
l'escola pública.*

Ús social del català					
Territori	Població 2005	Població 2020	Llengua habitual 2005	Llengua habitual 2020	Caiguda del nombre de parlants habituals 2005-2020
Catalunya	6.887.700	7.727.029	46,0%	36,1%	-9,9%
País Valencià	4.172.396	4.343.271	32,8%	28,1%	-4,7%
Illes Balears	983.131	1.149.460	45,0%	36,8%	-8,2%
Catalunya del Nord	412.685	474.452	3,5%	1,3%	-2,2%
Andorra	78.867	80.209	47,5%	45,6%	-1,9%
Franja	46.694	46.360	73,6%	49,6%	-24,0%
L'Alguer	40.257	43.945	13,9%	9,1%	-4,8%
TOTAL ÀREA LINGÜÍSTICA	12.621.730	13.864.726	40,2%	32,5%	-7,7%

FONT: ENQUESTES AUTONÒMIQUES D'USOS LINGÜÍSTICS DES DEL 2005 FINS AL 2018 I 2020 / GRÀFIC: EL PUNT AVUI

Emergència en l'ús social del català. Punt Avui, desembre 2020

No a la reforma de la Llei de la Ciència, no al neoliberalisme en investigació!

El passat 30 de març el Consell de Ministres va donar llum verda a la tramitació de la modificació de la Llei 14/2011 de la Ciència, Tecnologia i Innovació. Per ara només s'han presentat les línies bàsiques de la reforma però s'ha fet a esquesnes dels sindicats i les associacions de treballadores, cosa que fa augmentar la desconfiança envers a aquesta modificació. Segons va informar el ministre de Ciència, Pedro Duque, les modificacions que es proposin seran sotmeses a audiència pública abans de retornar al Consell de Ministres per a la seva aprovació definitiva. En qualsevol cas, el que ha transcendit d'aquesta modificació de llei és molt desolador. Lluny de solucionar els problemes de precarietat i falta d'estabilitat d'aquest sector, l'únic que fa és consolidar-los i aprofundir-los. En aquest sentit, fins i tot des del Ministeri de Treball, encapçalat per Yolanda Díaz, es va haver de bloquejar aquest avantprojecte perquè vulnerava drets laborals bàsics.

Aquest avantprojecte reforça la temporalitat de les figures contractuals vigents en els organismes públics d'investigació i impulsa fórmules que permeten incrementar el traspàs de fons públics a empreses privades. Per aquest motiu, diversos sindicats i col·lectius d'arreu del territori es van manifestar el passat 15 d'abril mostrant el seu rebuig a aquesta reforma. Es van convocar manifestacions a Galícia, Madrid, Andalusia, València, Aragó i Catalunya. És molt positiu i esperançador veure com el sector científic va ser capaç d'organitzar una resposta arreu del territori. Tot i això, cal seguir

treballant per enfortir les assemblees de treballadores i consensuar un pla de lluita més continuat en el temps, no només per evitar aquesta reforma sinó per poder generar un pla polític i consignes clares que fomentin una carrera investigadora 100% pública i amb contractes estables i dignes per a les seves treballadores.

El Ministeri de Ciència, amb aquesta nova reforma que es vol aprovar, sota el pretext de «fomentar la col·laboració públic-privada», pretén aplicar un pla neoliberal per drenar fons públics en favor d'una producció científica supeditada als interessos del mercat capitalista. La ciència i la investigació quedaran sotmeses a la lògica de l'obtenció de beneficis econòmics, no a la lògica de la salut o l'interès social.

Un altre punt problemàtic d'aquesta llei és que elimina la figura del científic titular, un contracte que aportava certa

estabilitat al tractar-se d'un contracte de funcionariat. Aquesta figura quedaria ara substituïda per la figura anomenada «Tenure-Track». Sota aquest terme anglosaxó emprat per aparentar «reconeixement i importància», s'amaga en realitat una altra figura precària. Tot i que el Ministre Duque el ven com un contracte «indefinit», té en realitat una durada de 4 anys i la seva renovació estaria subjecta a una avaluació per part d'una agència externa. Tot i això, tot i obtenir una avaluació positiva per part de l'agència externa, la renovació del contracte dependria en última instància del centre d'investigació contractant, el qual podria procedir a una finalització de la relació laboral per causes objectives. Això deixa completament desprotegides les treballadores del sector, ja que la continuïtat dels contractes quedarà en mans dels centres contractants i, per tant, quedaran molt més exposades a possibles acomiadaments i a patir en carn pròpia les conseqüències de les retallades que s'apliquin.

És per tot això que l'organització del personal investigador, personal tècnic i personal de gestió en sindicats i col·lectius és una urgència no solament per poder garantir els drets que tenen com a treballadors sinó també per fomentar una producció científica que no estigui supeditada als interessos del mercat capitalista sinó que respongui als interessos socials de la població.

Joan Sala
Investigador predoctoral

La lluita sindical a Ferrolterra

"...Totes les mesures i plans posats en marxa pels diferents governs van ser un absolut fracàs"

Entrevistem Manel Grandal - secretari comarcal de la CIG a Ferrol i treballador de Navantia (empresa pública de construcció naval) - sobre la situació de l'ocupació en Ferrolterra, una de les zones gallegues més castigades per l'abandó industrial per part de la Xunta i del govern central.

LI. Venim advertint en els últims anys un procés de desmantellament del sector industrial, veiem com cada vegada més es prioritza el negoci insostenible del turisme abans que un teixit productiu orientat a resoldre les necessitats reals de la gent. Quina és la situació de l'ocupació a Galiza? Com s'arriba a aquesta situació?

MG.- Jo em centraré en Ferrolterra, tot i que -amb certs matisos- és un bon exemple del que passa a tot el país. La nostra comarca pateix des de principis dels anys 80 (primera reconversió de el sector naval) una pèrdua contínua d'indústria i, per tant, de població. En primer lloc destacar la dependència pràcticament absoluta d'indústries d'enclavament, sector naval i producció energètica a través del carbó. En segon lloc, totes les mesures i plans posats en marxa pels diferents governs han estat un absolut fracàs, servint únicament com a maniobra de distracció per anestesiar a la ciutadania. Així arribem a aquesta situació d'una banda per la deixadesa absoluta per part d'Espanya, que es va dedicar a espoliar els nostres recursos i mà d'obra per després deixar-nos abandonats; i per una altra pel govern de la Xunta, que tot i tenir

responsabilitats en temes d'indústria no les exerceix.

LI. Quina és la situació en Navantia?

MG.- A dia d'avui hi ha càrrega de treball zero: més de 1500 persones de la IIAA es van quedar al carrer en l'últim any. Tampoc hi ha expectatives d'inversió en les instal·lacions, ni tan sols en els projectes de la pròpia Navantia (el que els propis governs havien aprovat en el seu

dia com una cosa vital perquè l'empresa pogués substituir en el mercat tant intern com internacional).

LI. Des d'aquí seguim molt de prop les vagues generals de l'8M i el 10M, la primera per ser una de les poques nacions de l'estat que va convocar vaga general el dia de la dona treballadora, i la segona per l'impressionant seguiment que va tenir en les comarques del Ferrol, Eume e Ortegale. Com valoreu vosaltres aquestes vagues generals?

MG.- Pel que fa a la de l'8M, tenint en compte que la gran majoria de dones exerceixen la seva feina en sectors molt precaritzats, la veiem com un èxit, sobretot a nivell de

mobilització. Pel que fa a la de l'10 de març, l'èxit es deu a la situació de desesperació dels habitants davant l'atur, l'emigració juvenil i la pobresa laboral, que cada dia són més apressants.

LI. La del 10M es convocava en conjunt amb CCOO i UGT, com va ser la batalla perquè a la fi es moguessin i convoquessin vaga després de tant de temps sense pronunciar-se davant la situació de misèria que vivim la classe treballadora?

MG.- Jo crec que era impossible que no se sumessin a aquesta convocatòria, ja que la realitat de la comarca és palpable ... ni la seva afiliació ni la ciutadania en general entendria que no ho fessin. Aquí estem parlant de la veritable unitat d'acció davant d'un problema concret, una unitat forjada des de baix i no des de les cúpules sindicals.

LI. Veient la quantitat de lluites obertes que hi ha a Galiza (les treballadores de la sanitat, Naturgy, l'Estaleiro Barreres, Alcoa, ...) i el balanç positiu de les passades vagues de l'8M i el 10M, que perspectives hi ha? S'està treballant la possibilitat d'una gran vaga general a tot el país (Galiza)?

MG.- Nosaltres com CIG portem temps plantejant-a CCOO i UGT, però la resposta és sempre la mateixa: que no és el moment. Però la realitat és que ells es troben còmodes en el diàleg social, tant amb la Xunta de Galiza com amb el govern de l'estat.

Sant Feliu de Llobregat

Municipalització, ja!

El passat cap de setmana treballadores del Servei d'Ajut a Domicili (SAD) de Sant Feliu de Llobregat varen acampar a la Pça de la Vila per reivindicar la municipalització del servei i de les seves treballadores. Aquest servei està externalitzat a l'empresa ACCENT SOCIAL, una de les empreses de Florentino Pérez, es a dir, del gran capital.

L'any 2019 el Ple Municipal acordà crear una Comissió d'estudi sobre la viabilitat de la municipalització del Serveis. **Aquest acord s'incompleix.**

Al ple municipal del 30/4/2021 les treballadores presenten una moció, canalitzada a través del Casal de Joves, que els hi donen suport: **tots els partits voten en contra.** El PSC presenta una esmena per iniciar un estudi de viabilitat: **la resta de partits voten en contra**

L'Ajuntament de Sant Feliu està governat per **EN COMÚ -ERC, aquests que s'autoanomenen progressistes.** El col·lectiu va rebre la resposta com una galleda d'aigua freda, ja que veuen en la gestió 100% municipal l'única solució per a la dignificació del servei i de les seves condicions laborals.

Les treballadores del SAD continuen lluitant per la municipalització del servei, per la reivindicació de igual salari pel mateix treball, per dir prou a la precarització de les condicions de vida de les dones (els sectors més precaritzats de les administracions públiques son els serveis a las persones, que estan ocupats majoritàriament per dones)

**Estem i estarem amb vosaltres per un SAD 100% públic
No més beneficis al capital amb els diners públics.**

Marga Olalla

Residència Bertran i Oriola. Barcelona

100% pública!!

El 6/05/2021, vam estar al costat de les treballadores de la Residència d'avis Bertran i Oriola, a la Barceloneta, en lluita contra les Germanes Hospitalàries. Fem un extracte de l'entrevista a Rosa Elvira Valdés, presidenta del Comitè d'empresa (entrevista completa a <http://luchainternacionalista.org/spip.php?article4220>).

LI.- El conflicte ja ve d'una altra empresa

REV.- Si, a l'abril del 19 va entrar Eulen per licitació, i van començar els problemes de nòmines, ... i ens vam plantar el 15/1/2020 ... però van seguir i no ens van donar protecció, ni res, tot i que el govern ja havia decretat la pandèmia, i això què va portar? Morts, la meitat dels usuaris; la meitat de les treballadores es va contagiar, amb baixes de 40 i 50 dies. Què passa llavors? Que, a l'abril 20, per la mala gestió del centre, la Generalitat l'intervé, però ens posen a les Germanes Hospitalàries...

Fins el 15 de juliol teníem dues empreses: Eulen que s'encarregava de la part laboral i les Germanes de l'atenció geriàtrica ... però quan ... Eulen marxa, les Germanes comencen a reduir personal, i on hi havia 8 netejadores, passen a 6, gericultors de 3 o 4 per planta a 2 ... i només 1 en bugaderia, ... des de juliol a ara, amb pandèmia -perquè els avis els han vacunat a gener-, amb menys i menys recursos...

A més, han començat a tocar-nos les nòmines, ... en mensualitat, en hores treballades, en embargaments que no corresponen, ... companyes que tenen anys de treball, fan números per fer-les fora ... I com són contractes temporals, ... si et veuen que ets una mica activa, ja no et renoven.

LI.- I juguen amb la por...

REV.- Sí, tenim proves que volen fer fora molta gent, començant per les de COBAS, que diuen som males treballadores ... i ja han fet fora a dues...

LI.- Així, readmissió, precarietat, nòmines...

REV.- ... i ajudes tècniques perquè els usuaris són totalment dependents i necessitem grues...

LI.- ¿Per què la Generalitat que ja ha hagut d'intervenir per l'actuació criminal d'una empresa, la passa a una altra? Veiem que exigiu que sigui 100% pública...

REV.- Sí, el 12 octubre vam tenir una reunió amb el conseller de Treball, van quedar que ens contestarien per mail, però no hem tingut resposta. La denúncia que vam posar al maig 19 quan Eulen ja estava fallant, la Generalitat ens diu que moltes gràcies per avisar i ja està. Li estem dient que els avis ... no estan ben atesos! Ara fa tres dies han decretat que no hi ha més aigua d'ampolles, cafè amb llet...

Des de Lluita Internacionalista tot el suport a la vostra lluita!

Contra el *paquetazo* famolenc

Fora Duque

El 28 d'abril el Comando Nacional d'Atur integrat per les tres centrals sindicals (CUT, CTC i CGT) i la -FECODE- (Federació de docents), va convocar a una aturada nacional a la qual també es van sumar organitzacions estudiantils, la *Minga indígena i organitzacions de diverses comunitats rurals i urbanes. Era la resposta al *paquetazo* econòmic famolenc, per fer pagar al poble la crisi econòmica i el deute extern. El *paquetazo* implica: una reforma fiscal amb augment d'impostos al petit comerç i camperols, impostos al servei d'aigua, electricitat i fins i tot als serveis funeraris d'un 19%, imposició d'(IVA) a productes de la cistella familiar, una reforma laboral facilitant la terciarització i precarització, una reforma de salut amb més privatització i una reforma de la jubilació.**

L'atur va desbordar a les direccions i es va estendre després del 28 d'abril. Es va expressar en les principals ciutats del país a través de massives mobilitzacions. L'epicentre ha estat la ciutat de Cali, on les protestes han estat particularment massives i l'atur és gairebé total amb talls de carreteres. Davant la gegantina mobilització, el govern dretà d'Iván Duque va intentar aixafar-la amb una violenta intervenció militar, especialment a Cali, on organitzacions van denunciar l'assassinat de 30 manifestants i hi ha centenars de ferits i presos. No obstant això, no va poder treure els manifestants dels carrers i després de 4 dies de protesta massiva, el govern va haver de retrocedir i va retirar el seu el projecte de llei de refor-

ma tributària. Després va renunciar el seu ministre d'Hisenda Alberto Carrasquilla. Un triomf directe de la immensa mobilització popular.

D'altra banda, des de fa anys, el govern de Duque ha continuat l'expropiació a sang i foc de les terres dels camperols i indígenes, lliurant terres a terratinents, fonts hídriques i els recursos naturals i miners a les multinacionals imperialistes. Duque és l'home d'Álvaro Uribe (president des del 2002 a l'2010), que va encapçalar la més forta repressió il·legal paramilitar. Ja al 2019 hi va haver grans protestes contra la política econòmica pro empresarial i pro imperialista del govern de Duque i Carrasquilla. Els assassinats de líders socials segueixen a l'ordre del dia i totes les promeses de l'anomenat procés de pau, com la reforma agrària o el desenvolupament de el camp s'han incomplert.

La mobilització va afeblir a Duque

L'organització Col·lectius Units, simpatitzant de la UIT-CI a Colòmbia, va impulsar i forma

part d'aquesta gran mobilització popular. En una recent declaració assenyala: «*El President Duque i tots els seus funcionaris que fins a la setmana parlaven fort per la ràdio i per la televisió, avui amaguen les seves cares per no exposar-se a l'escarni públic*». Partits capitalistes i reformistes parlamentaris, com l'antic partit Liberal, el Partit de la U i Canvi Radical, van assenyalar la seva oposició en certs aspectes del projecte de reforma tributària. Mentre que l'Església i els gremis econòmics patronals van oferir els seus «bons oficis» per promoure un «diàleg nacional» amb les «forces vives». Encara que en el fons van donar suport a l'ajust antipopular, ara tracten de frenar la mobilització popular amb el «diàleg».

La lluita continua i s'enfronta a la brutal repressió

Malgrat la retirada de la reforma tributària pel govern, gran part de el poble treballador i la joventut no creu ni en Duque, ni en els partits de Parlament i per això segueixen als carrers, enfrontant la repressió. El pla de militarització està fracassant i la mobilització popular no s'ha aturat, malgrat aquesta repressió criminal. El diumenge 2 de maig es va difondre aquesta declaració a Cali: «*Les organitzacions socials, estudiantils, sindicals, indígenes, populars, de dones, de barri ... que estem promovent ... l'atur nacional a Cali i la Vall del Cauca ... reconeixem que hem guanyat una primera batalla davant la decisió de govern de retirar la Reforma Tributària, però NO hem guanyat la lluita, fins que no es retiri TOT el «paquetazo» de Duque que inclou la Reforma Laboral, Re-*

c i la repressió

forma a la Salut i Reforma de les pensions, fins que no es faci justícia per les persones assassinades, ferides i capturades ... i sobretot fins que Duque no renunciï, no cessarà l'ATUR sobre Cali i la Vall del Cauca ». El 5 de maig grans manifestacions van sortir de nou als carrers.

La lluita segueix a tot el país, ara plantejant l'eliminació de tot el paquetazo econòmic i que marxi Duque. També es reclama n'hi ha prou de repressió, fora la militarització de les ciutats, per la dissolució de l'odiada policia antiavalots, el ESMAD, llibertat als detinguts i càstig als responsables dels crims repressius.

Per a la continuïtat de la lluita, són necessàries tant les Assemblees Populars a què convoquen a Cali, com una Trobada Nacional amb participació democràtica de totes les organitzacions en lluita, representants de bloquejos i de les assemblees populars, per discutir el plec de demandes i les mesures de lluita per derrotar el govern i el seu paquetazo.

Solidaritat internacional també a Barcelona

El dilluns 3 es va fer una concentració (convocada la nit anterior) a la porta del consolat de Colòmbia a Barcelona, a la qual va acudir un centenar de persones. El dimecres 5 es va realitzar una altra a la rambla de Raval, aquest cop van assistir més de 500 persones. En totes dues hi havia cartells que denunciaven la repressió, el pla d'ajust i la corrupció del «narcogovern» continuista de l'uribisme. També es van llegir un a un els noms de les persones assassinades, davant del que es responia «no hi és, la policia la/o matar»

polítiques d'ajustos s'ha d'estendre després de la treva imposada per la pandèmia, que ha accelerat terriblement la crisi estructural del capitalisme. La solidaritat internacional és clau per revertir aquesta dinàmica de por i desmobilització. Ens solidaritzem amb el poble colombià i cridem a estendre la lluita a les organitzacions socials, sindicals i polítiques de Catalunya i a nivell estatal.

7/05/2021

LI

* *Minga*, significa resistència. Son la defensa unitària de 10 pobles indígenes en contextos de crisi.

Pensions de viduïtat, pensions de misèria.

El Pacte de Toledo pretén reformar tot el sistema públic de pensions. Per aquest motiu no s'oblida de les pensions de viudetat i ho justifica amb la noble intenció d'«acomodar la configuració de la pensió a les noves realitats socials i familiars, així com a les circumstàncies socioeconòmiques dels beneficiaris, a fi de millorar la protecció dels pensionistes sense altres recursos i d'adequar la protecció dels col·lectius menys vulnerables». Sempre que es proclamen aquestes intencions s'acaben aplicant retallades.

La reforma de les pensions de viudetat es troba en la **Recomanació 13. Pensions de viudetat i orfanat**. Es condiciona la proposta d'increment de les pensions d'orfanat a la retallada de les de viudetat amb un exercici d'hipocresia i cinisme.

Aquest és un motiu més per continuar denunciant i oposant-se al Pacte de Toledo.

Les pensions de viudetat

Actualment, la pensió mitjana és de 738,22 euros (que oscil·la entre els 523,19 euros dels homes i els 757,14 euros de les dones). (Font: INSS). Els imports més elevats de les pensions de les dones en relació a la dels homes es deu a que la base calculadora parteix del salari dels cònjuges. El 92 % de les pensions de viudetat les cobren dones.

El percentatge aplicable a la base reguladora de la pensió de viudetat pot ser del 60% o 70 % en funció dels requisits i de les circumstàncies personals de les persones beneficiàries. Per exemple, si cobren un altra pensió, si tenen altres rendes, si han tingut fills, etc.

En el cas de defuncions posteriors a 31-12-2015, quan la beneficiària de la pensió de viudetat sigui una dona que hagi tingut 2 o més fills, ja siguin biològics o adoptats, se li aplicarà un complement per maternitat. Aquest complement consisteix en un percentatge addicional a l'import de la pensió calculada d'acord amb el que s'indica en els apartats anteriors. Aquest percentatge serà del 5% en el cas de dos fills, del 10% amb tres fills i del 15% en el cas de quatre o més fills.

La situació de les vídues en l'actualitat és una gran injustícia.

Com ja s'ha comentat anteriorment, actualment el càlcul de la pensió de viudetat acostuma a ser el 60% de la base reguladora del salari del marit o parella i el 92 % de les de pensions de viudetat el cobren dones. Per tant, quan tractem dels problemes d'aquests tipus de pensions estem parlant d'una problemàtica que afecta principalment a les dones. Una situació, que s'agreuja encara més amb la pandèmia de la Covid-19, en la que la majoria dels morts han estat homes (62,5).

Una altra dada a tenir en compte per valorar aquesta reclamació, és l'esperança de vida de les dones (85,89 anys), que és més elevada que la dels homes (80,52) (Font: INE 2018). És necessari un canvi legislatiu que millori les pensions de viudetat, que elimini l'actual situació de precarietat econòmica de moltes dones i que reduïxi la bretxa de gènere actual.

Davant aquesta situació què cal fer?

Les actuals pensions de viudetat no permeten fer front a les mínimes necessitats de supervivència. Per tot el que s'ha dit, és urgent una forta campanya de mobilització i de conscienciació entre els i les pensionistes i també entre els treballadors i les treballadores. Des del moviment pensionista i el sindicalisme combatiu, s'han d'emprendre mobilitzacions i s'ha de conscienciar a tothom davant d'aquesta injustícia. S'ha d'exigir al Govern la modificació legislativa de la Llei de Pensions perquè es percebi la pensió íntegra de la parella i no s'apliqui els actuals percentatges de càlcul, es tingui o no es tinguin càrregues familiars. Cal que aquesta pensió sigui com a mínim de 1.084 euros segons els criteris de la Carta Social Europea.

Pensions de viudetat en tots els casos del 100% del salari de la parella.

Pensió mínima per jubilació o viudetat de 1084 euros.

Subministraments garantits per a les pensions amb pensions inferiors a 1084 euros.

Derogació de les reformes de les pensions del 2011 i 1013.

Derogació de les Reformes Laborals del PP i del PSOE.

No a la bretxa de gènere. Les pensions públiques es defensen al carrer.

Carlos Rodríguez

El Congrés de CCOO i el Corrent Crític a les Comarques Gironines

Aquests mesos es celebren els congressos de CCOO a Catalunya. Fa temps que s'evidencia el retrocés de CCOO com a sindicat de classe pel model sindical de gestió i l'abandonament de les lluites al carrer, pels canvis en els estatuts que són per coartar la democràcia i per eliminar les minories i la diversitat d'opinió, per l'augment de la repressió als i les treballadores del sindicat amb convenis a la baixa i pressió als seus representants legals, per l'abandonament de les lluites al carrer o de desmobilitzar a la classe treballadora davant un retrocés brutal de les condicions de treball. Des del corrent crític visualitzem en CCOO la poca participació dels afiliats/es, l'augment de la «funcionarització» dels càrrecs sindicals, l'allunyament de les lluites per aturar els tancaments i els EROs, l'acceptació d'acords a la baixa pels treballadors/es com en el cas de la Nissan, la falta de democràcia interna, o la nul·la participació dels joves que s'allunyen del model sindical de CCOO...

Aquesta crisi i model sindical determina que l'aparell de CCOO ha de dissenyar uns processos precongessuals cada cop més controlats amb l'objectiu d'arribar a la celebració del congrés de torn el més homogeni possible. Per posar un exemple, en el període precongessual a les comarques gironines les assemblees de primer nivell – claus per presentar i debatre documents alternatius – es converteixen, amb l'excusa de la pandèmia, en el pur tràmit de sols votar el llistat de delegats/des elaborat per l'executiva de cada federació, sense donar

opció a cap debat previ ni poder presentar una llista alternativa. D'aquesta manera la direcció s'assegura passar a l'assemblea del següent nivell amb una configuració determinista de delegats i delegades que assistiran al congrés. Es una maniobra sindical per poder eliminar les diferències crítiques o possibles candidatures alternatives. Han coartat qualsevol debat amb els i les afiliades.

En aquest marc s'explica tot el procés burocràtic que va finalitzar el 7 de març amb la celebració del 8è Congrés de la Unió Intercomarcal de CCOO de les comarques gironines eliminant qualsevol discrepància sindical. Per tant, l'aparell va obtenir un resultat del 93 % de vots favorables dels i de les delegades assistents al congrés, objectiu complert.

El corrent crític «per un gir sindical a l'esquerra»

Des de l'any 2000 el corrent crític hem anat presentant candidatura alternativa a la de la majoria «oficialista» del sindicat de la Unió Intercomarcal (U.I.), i en el seu moment vam treballar per enfortir el sector crític a nivell nacional. La situació actualitzada és que el sector crític ha desaparegut i tan sols el corrent

crític de les comarques gironines és l'únic que es manté actiu. Fins ara, quan ens hem pogut presentar als congressos de la U.I., havíem obtingut uns resultats d'entre un 18 i un 25 % dels vots dels delegats i delegades sindicals que estaven presents en els congressos. En l'anterior congrés, l'any 2017, vam obtenir quatre membres en els òrgans de la U.I. (Executiva, Comitè i Consell). Durant aquests quatre anys hem participat aprovant tot

el que afavoreix a la classe treballadora i denunciant allò que entorpeix la democràcia interna i la transparència del sindicat per ser fidel als seus principis fonamentals de lluita i defensa dels drets dels i les treballadores. **La nostra presència ha estat necessària** ja que sempre hem apostat per un sindicalisme de base, per això **el nostre model sindical ha estat defensar l'acció per abordar la lluita als**

carrers, plantejant un pla unitari en favor de les classes treballadores que aboqui a les lluites pel treball, les pensions, l'habitatge, els serveis públics i contra les desigualtats.

No ens hem integrat en cap moment al sector majoritari perquè defensem dos models sindicals diferents. Cal esmentar que els i les companyes d'EUiA de CCOO en els òrgans del sindicat sempre han votat i han participat del model de la majoria a més d'ocupar càrrecs de sindicalistes remunerats, d'aquesta manera els seus vots sempre han estat en contra de les propostes del corrent crític i a favor de l'aparell burocràtic. Fins i tot quan hem proposat la presència, amb veu i sense vot, dels i de les treballadores del sindicat al Consell de la U.I. els d'EUiA hi han votat en contra.

1r de maig a Barcelona

La manifestació del 1r de maig a Barcelona va mostrar que organitzacions sindicals combatives, moviments socials i partits polítics anticapitalistes poden marxar junts contra les polítiques antisocials i antiobreres dels governs de Catalunya i de l'Estat espanyol.

La manifestació, que va aplegar un miler de manifestants, va respondre a la crida del manifest «Unim-nos i responguem als atacs del capital» signat pel conjunt d'organitzacions situats a l'esquerra d'EnComú/Podem, incloent les de l'esquerra independentista.

La taula reivindicativa recull el conjunt de problemàtiques que afecten a les classes populars catalanes: des de les qüestions laborals com la derogació de les reformes del PP i del PSOE i l'augment del salari mínim fins els temes socials com els d'habitatge, ecologia, l'oposició al Pacte de Toledo, l'augment de les pensions mínimes i la defensa dels serveis públics. També té en compte les qüestions democràtiques com la derogació de les Lleis mordassa i d'estrangeria, el tancament dels CIEs i la llibertat dels presos.

Aquesta taula reivindicativa comuna de més de trenta organitzacions mostra que és possible aixecar una alternativa unitària política i de mobilització social que enfronti la política dels governs capitalistes. A Barcelona, el 1r de maig s'ha donat un primer pas en aquest camí.

Andreu Pagès

PD: Lluita Internacionalista no vam poder fer *Asado* per la COVID, però les joves van organitzar un vermut que va fer sentir la Internacional als carrers de Ciutat Vella.

El corrent crític davant el 8è congrés de la U.I.

El corrent crític no vam participar presencialment en el 8è Congrés de la U.I. de CCOO de les comarques gironines com hem fet altres vegades presentant un programa i una candidatura alternativa, l'única oposició en totes les CCOO que encara perdura.

Com hem dit abans el corrent crític no hem pogut participar en algunes de les federacions/sindicats perquè no s'han fet **assemblees democràtiques de 1r nivell**. Hem denunciat als òrgans corresponents les maniobres de la direcció per «eliminar-nos», res a fer. Ni tampoc hem pogut ser membres nats al congrés, tal com recullen les normes del congrés (quatre per la seva candidatura i un per la nostra), una norma que sempre s'ha executat quan els ha interessat. Per què ara no podem ser membres nats? L'única raó argumentada en l'Executiva del sindicat ha estat: «per la capacitat de la sala on es celebrarà el congrés». Esperpèntic. Si no hi podem ser, no tenim la possibilitat de presentar alternativa. Han preparat el congrés perquè la direcció sigui aclamada per una majoria aclaparadora, sense oposició, i així ha estat.

Ara bé vam ser presents a la porta del Congrés repartint el nostre full denunciant les maniobres de la direcció i explicant que no ens dissolem, malgrat que molts companys i companyes del corrent han marxat del sindicat. Continuarem, com ens ho demanen companys i companyes del sindicat, des de la base com hem fet sempre, per intentar agrupar els sectors crítics i actuant públicament i críticament sobre la política i la gestió sindical, sense prebendes però aquest cop sense estar als òrgans de la Unió Intercomarcal. En el full repartit vam cridar en aquest 8è Congrés al vot en CONTRA per la única candidatura presentada per la Direcció del Sindicat de la U.I.

Ara restarem amatents a la seva actuació sindical però des de fora dels òrgans de direcció. El congrés de la CONC per finals de maig ja preveiem que anirà amb la mateixa línia, i la falta de corrents crítics en la CONC aguditza cada cop més la d'aixecar una corrent crítica més àmplia i un gir sindical a l'esquerra.

Miquel Blanch- sindicalista i membre del corrent crític

Biden proposa alliberar les patents per la pressió mundial i la crisi social dels EUA

A la reunió del consell general de l'Organització Mundial del Comerç, celebrada entre el 5 i el 6 de maig, Estats Units va anunciar la seva decisió de donar suport a la renúncia a les proteccions de propietat intel·lectual per a les vacunes contra la Covid-19. En concret, l'administració de Biden se sumaria als països que han plantejat la suspensió temporal de les patents d'aquestes vacunes, que avui estan en mans de les grans multinacionals farmacèutiques.

Estats Units al costat de la Unió Europea, Anglaterra, Noruega, Suïssa, Canadà, Austràlia, Japó, Xile, Colòmbia i Brasil, majoritàriament productors de la vacuna, s'havien negat insistentment a alliberar o suspendre les patents. Van ser els principals defensors dels interessos de les farmacèutiques en el si de l'OMC.

Per què EUA ha canviat de posició?

Sens cap dubte, aquest canvi es deu a la creixent pressió internacional pel desastre social que significa la pandèmia. Aquesta pressió s'ha vingut generant des del mes d'octubre de l'any passat quan l'Índia i Sud-àfrica van encapçalat una iniciativa que agrupava uns 99 països que sol·licitaven davant l'OMC que s'alliberessin temporalment les patents de les vacunes.

Des d'aleshores, el clam mundial en aquest sentit ha crescut. Avui més de 100 països acompanyen l'Índia i Sud-àfrica. A aquest moviment mundial creixent s'uneixen unes 170 personalitats mundials com els expresidents del Govern espanyol José Luis Rodríguez Zapatero i Felipe González, i reconegudes organitzacions internacionals com *Metges sense Fronteres*, *Oxfam*, *Amnistia Internacional*,

Frontline Aids i *Global Justice Now*. Recentment s'ha fet pública una iniciativa per una «*Vacuna del Poble*» encapçalada pel premi Nobel de la Pau Muhammad Yunus, secundada per altres premis Nobel, a la qual s'han sumat més de 2 milions de persones, entre les quals destaquen els actors George Clooney i Forest Whitaker i l'actriu Sharon Stone. Des de la UIT-CI hem vingut impulsant des de fa mesos una campanya que se suma a la pressió mundial per l'eliminació de les patents de les vacunes de la Covid-19.

La nova posició adoptada per Biden està determinada també per la situació social en el propi Estats Units, on encara hi ha uns 10 milions de desocupats i amb una economia que va tenir una contracció de 3,5% del PBI el 2020, la pitjor des de la segona postguerra.

El descontentament social s'ha expressat en les vagues dels mestres a Oklahoma, Kentucky, Virginia Occidental, Los Angeles i Chicago; les protestes d'infermeres i metges en el marc de la pandèmia en diferents ciutats; la vaga de General Motors, així com el poderós aixecament popular antiracista el 2020 per l'assassinat de George Floyd, són les raons internes que expliquen aquest canvi en la posició del govern ianqui respecte a les vacunes i les patents.

Joe Biden va arribar a la presidència dels Estats Units després de la de-

rrota del govern ultradretà i reaccionari de Trump precisament com a conseqüència d'aquest aixecament. L'administració demòcrata sap que està muntada en un polvorí, en un país on el descontentament social ha vingut incrementant-se els últims anys.

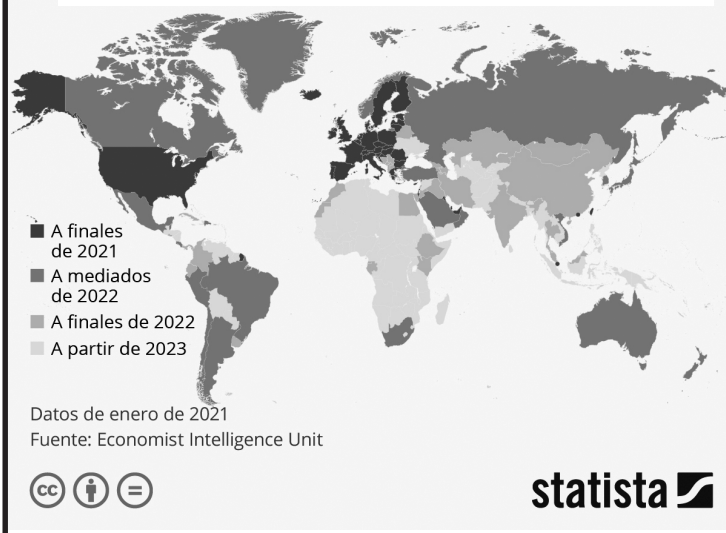
No tot el que brilla és or

La representant comercial dels Estats Units es va afanyar a dir que el govern creu fermament en les proteccions de la propietat intel·lectual. Que no quedi cap dubte que el govern nord-americà defensa els interessos de les farmacèutiques. I va afegir que «*el procés serà lent*», que les negociacions a l'OMC portaran temps. És a dir, que no cal fer-se moltes il·lusions amb un alliberament ràpid de les patents que avui segueixen controlant les grans multinacionals farmacèutiques.

Ja Pfizer va sortir a oposar-se a l'anunci de Biden. El mateix va fer Angela Merkel, cancellera Alemanya, defensant els interessos del laboratori alemany BioNTech, soci de Pfizer.

COVID-19: quan s'aconseguirà una vacunació generalitzada?

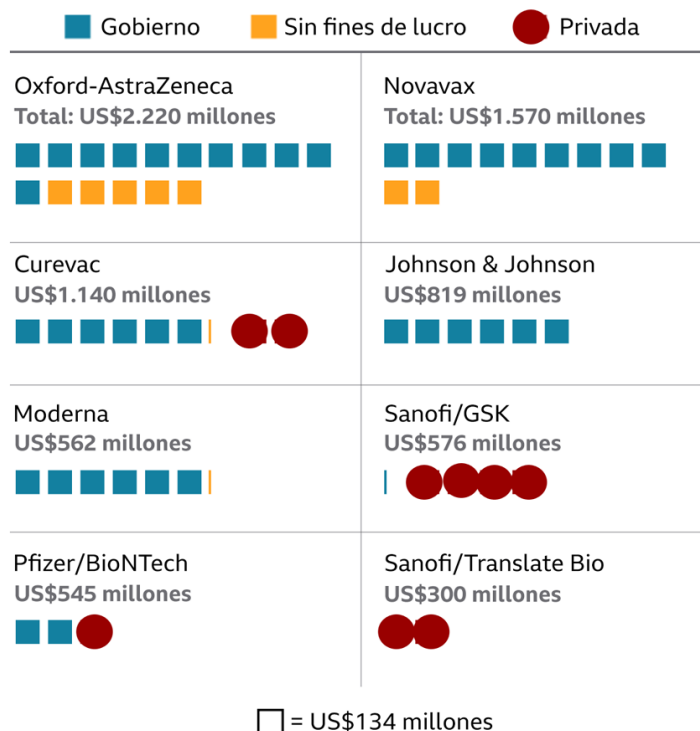
Països segons la data en que es preveu que hagin vacunat al 60-70% de la població adulta contra la COVID-19

Com paguem doble i ... amb la vida

Qui paga la investigació i qui s'emporta els beneficis

Qui ha finançat les vacunes contra la COVID?

Fuente: Airfinity

BBC

Com influeixen les futures vacunes del Covid-19 en els resultats de les seves fabricants

Empresas de vacunas	Evolución en Bolsa Desde marzo. En %	Beneficio neto previsto Millones €		
		2020	2021	2022
Novavax	+541,3	-261	830	623
BioNTech	+200,0	-234	3.125	2.810
Moderna	+436,0	-540	1.967	1.553
CureVac*	+411,2	-170	113	985

(*) Salió a Bolsa en agosto

Grandes laboratorios	Evolución en Bolsa	2020	2021	2022
Johnson & Johnson	+9,1	17.783	19.852	21.826
Pfizer	+18,8	14.107	16.366	15.739
GSK	-7,7	6.519	6.636	7.136
Sanofi	+5,3	7.372	7.832	8.712
AstraZeneca	+15,5	4.497	5.586	6.972

Fuente: Bloomberg Cinco días. El País 27/11/2020

A. MERAVIGLIA / CINCO DÍAS

El govern de Biden diu que està d'acord amb suspendre les patents. Si fos conseqüent amb això podria alliberar les patents en el seu propi país, específicament amb les vacunes de Pfizer i Moderna, laboratoris amb seu en aquest país.

Segons dades de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), més del 87% de les dosis de vacunes administrades globalment, fins a principis d'abril, es van injectar en els països més rics, mentre que els països d'ingressos baixos només van rebre un 0,2% de les vacunes produïdes fins ara. La Universitat de Duke calcula que a Estats Units hi ha 300 milions de dosis de vacunes sobrants, però el govern de Biden no dona als països més pobres els milions de vacunes que van adquirir i ara els sobren.

D'altra banda, el canvi de posició d'Estats Units en un moment en què hi ha un nou rebrot de la pandèmia a escala mundial, és un reconeixement tàcit al fet que les patents són un obstacle per a l'accés a les vacunes i una camisa de força a la seva producció mundial. Això impedeix una distribució més equitativa de les vacunes entre tots els països.

L'altre element és que Estats Units necessita que la seva economia es recuperi als nivells previs a la pandèmia així com, en general, requereix que l'economia capitalista mundial surti de la crisi econòmica més profunda experimentada des del final de la Segona Guerra Mundial.

Des de la Unitat Internacional dels i de les Treballadores-Quarta Internacional diem que l'anunci del govern de Biden sobre les patents no és cap garantia que aquestes efectivament siguin alliberades. Avui més que mai cal refermar la campanya mundial que desenvolupen diferents organitzacions exigint que s'eliminin o suspenguin les patents per procurar, en el marc de l'emergència, que tots els laboratoris del món estatals i privats produeixin a la seva màxima capacitat. Aquesta és l'única manera d'aconseguir una vacunació massiva a tot el món.

Per la nostra part seguirem impulsant la campanya que desenvolupem des de fa ja mesos, fent unitat d'acció amb altres organitzacions, sumant metges, especialistes, infermeres i treballadores de la salut en tots els països on tenim presència. Només amb la mobilització mundial de les treballadores i treballadors i els pobles, aconseguirem eliminar o

suspendre les patents de les vacunes de la Covid-19.

07/05/2021

Miguel Ángel Hernández
(dirigent de la UIT-CI)

La UE, si, però... demà

A l'estat espanyol, el govern de Sánchez que, després de dos mesos, ni tan sols ha contestat les preguntes que al respecte li va fer la CUP-PR, va córrer a donar suport a la posició de Biden, al costat de Macron. I igual que ell, a l'endemà, van rebaixar el compromís en la reunió de la UE.

Sánchez va dir que això de Biden era «insuficient» i va proposar compartir tecnologia i coneixements amb «una suspensió temporal d'algunes obligacions» de les patents i, mentre ... «incentivar la concessió voluntària de llicències» i millorar la distribució.

Macron va afirmar que la solució més immediata era «demanar molt clarament als EUA que posi fi a la prohibició de les exportacions de vacunes i dels components per a la seva fabricació que és el que impedeix la seva producció». Mentre això no canviï, «discutir sobre l'exemció dels drets de la patent com a solució d'emergència no té sentit».

La UE doncs, mentre li torna la pilota a Biden, segueix sent garant fidel dels beneficis farmacèutics a costa de les vides que calguin.

Veneçuela

«El chavisme va acabar amb el salari de les treballadores i treballadors»

Aquest any la commemoració de la gesta heroica dels màrtirs de Chicago de 1886, troba el moviment obrer veneçolà sumit en la més paorosa catàstrofe social contemporània. Amb el moviment sindical postrat i atomitzat. Enmig de 7 anys de recessió econòmica i 3 d'una hiperinflació mai coneguda al país. Amb un salari mínim nacional de 1.800.000 bolívares que no equival ni a un dòlar. Amb els serveis públics destrossats. I un govern que aplica un brutal paquet d'ajustos des del 2014. En aquest context entrevistem Orlando Chirino, dirigent nacional del Partido Socialismo y Libertad (PSL) i la Corriente Clasista, Unitaria, Revolucionaria y Autónoma (C-cura). Reproduïm extractes de l'entrevista de La Clase.info

LC.- Des de la teva perspectiva, podries explicar-nos l'origen de la greu situació que viuen avui les treballadores, els treballadors, i en general el moviment sindical veneçolà?

OCh.- Mira, l'origen de tot aquest desastre (...) rau en la derrota que va significar el 2006 la divisió del congrés de la *Unión Nacional de Trabajadores*. En

aquella ocasió el govern de Chávez i tota la burocràcia sindical de la *Fuerza Bolivariana de Trabajadores* (FBT), (...) van liquidar la possibilitat que les treballadores i treballadors veneçolans es dotessin d'una eina de lluita independent del govern, però també dels patrons i els seus partits, que en aquell moment s'agrupaven en la *Coordinadora Democrática*.

(...) Però no només la burocràcia sindical *roja, rojita* és responsable, també ho és la vella burocràcia lligada a la CTV i a altres organitzacions sindicals menors. (...) Primer va ser amb Fadess, entre el 2011 i el 2012, i després en el 2018-2019 amb la ITV. En ambdós casos les direccions sindicals es van lliurar als braços primer de Capriles, i després de

Guaidó, els partits de la MUD i l'imperialisme nord-americà, que buscava propiciar un cop d'estat al país.

Una lliçó que hem de treure de tot això els treballadors i les treballadores, és que no és possible l'autonomia del moviment sindical sense aconseguir la independència

política davant de qualsevol variant burgesa o patronal.

LC.- Com caracteritzes la situació de les treballadores i treballadors en l'actualitat?

OCh.- A partir de l'any 2014 el govern aprofundeix l'ajustament que ja Chávez havia aplicat durant el 2008 i 2009 en el marc de la crisi capitalista mundial, i el 2011 amb la nefasta llei del Treball, tot avalat per la burocràcia *roja rojita* de la CBST. No obstant això, des del 2018 el govern de Maduro avança en el seu intent de descarregar la crisi sobre les espatlles de les treballadores i treballadors. Des d'agost d'aquest any, el govern va mostrar el seu veritable rostre antiobrer i antipopular, quan de manera molt clara va optar per afavorir a l'empresariat nacional i a les transnacionals aprovant l'anomenat *Programa de Recuperación, Crecimiento y Prosperidad Económica*, mitjançant el qual es va establir un salari mínim únic nacional, i es va acabar de polvoritzar els estalvis i prestacions socials de les treballadores i treballadors en implementar la reconversió monetària; es va aniquilar el

concepte general de salari, es van destruir els bons i les seves incidències contractuals i va treure la capacitat que tenien els sindicats, al costat dels i les treballadores, de discutir els convenis col·lectius. Totes aquestes mesures estan compreses en el nefast memoràndum 2792, instrument polític mitjançant el qual es va afavorir una colossal extracció de plusvàlua per part d'empresaris nacionals i estrangers. Va ser i segueix sent el major i més despietat ajustament econòmic conegut a la regió.

Per aplicar aquest ajustament el govern apel·la a la repressió i criminalització de la protesta, portant desenes de treballadors a la presó i a patir mesures cautelars.

El govern argumenta que no pot augmentar els salaris i que la situació que patim és conseqüència de les sancions econòmiques de l'imperialisme. Nosaltres rebutgem aquestes sancions arbitràries i criminals de

l'imperialisme, i exigim que siguin derogades, però diem amb tota claredat, que la crisi i la destrucció dels drets laborals és anterior a les sancions. Aquestes només han aprofundit el desastre ja existent.

LC.- Què proposeu davant d'aquesta situació?

OCh.- Sembla redundant, però és així, hem de mobilitzar-nos unitàriament. No hi ha cap altra sortida. (...) Parlant amb els nostres companys de treball o fent assemblees, allà on es pugui, (...) Ara per ara creiem que cal discutir arreu del país un pla obrer i popular alternatiu al «paquetazo» que imposa el govern de Maduro. Cal exigir un pla nacional de vacunació; un salari igual al cost de la cistella bàsica i que s'indexi a la inflació mensualment, una renda mensual de quarantena per als treballadors informals. Cal lluitar per derogar el memoràndum 2792 i exigir la restitució del dret a vaga. Per la defensa del dret a la negociació col·lectiva, i la llibertat plena per a totes les treballadores i treballadors presos per protestar, denunciar i lluitar pels seus drets.

30/04/2021

La Clase Info. Venezuela

(ve de pàg. 4)

recanvi imprescindible. Aquesta situació no va arribar a produir-se a l'estat espanyol, de manera que l'enfonsament del PSOE ha estat mediatitzada.

La política cada cop més moderada no ha salvat a Iglesias de la ràbia de la dreta. Més serveis havia prestat Felipe González, al qual citava no fa massa el propi Abascal, i l'aparell de l'estat li va guardar els cossos en cal de Lasa i Zabala durant set anys per treure'ls en el moment en que es va voler desfer dels serveis de González. Roma no paga

traïdors. De manera que tots els esforços per presentar-se com a home seriós i d'ordre d'Iglesias no li han servit per estalviar-li l'odi de la burgesia i de l'aparell franquista del règim, no per ell sinó pel que representava per a milions de la voluntat d'acabar amb el vell ordre, per això la campanya de linxament mediàtic, les amenaces i les bales, que condemnem.

Una conclusió: la crisi del capitalisme actual no deixa espai per la política reformista, perquè el capital no deixa ni les molles. O t'enfrontes oberta-

ment amb el capital i el règim o acabaràs gestionant-los contra la classe obrera i els pobles, no hi ha punt intermedi. La polarització social que imposa la profunda crisi capitalista i que explica la recomposició arreu de l'extrema dreta prepara xocs propers entre les classes. És més urgent construir una alternativa de ruptura, una esquerra revolucionària dels i de les treballadores i dels pobles, contra el capitalisme i la Monarquia.

Josep Lluís del Alcázar

Haya Termanini, refugiada siriana a Dinamarca

«El govern danès ens vol retornar a un règim criminal»

Haya Termanini va haver de fugir d'Alep a Síria, quan la ciutat va caure a mans del règim de Baixar Al-Assad després d'un setge ferotge i dels bombardejos continuats de l'aviació russa. La seva família era coneguda per la seva implicació en la revolució siriana i ella va acabar refugiant-se a Dinamarca, on va obtenir asil polític. Aquest mes de març el govern socialdemòcrata danès, que ha assumit el discurs anti-immigració de la ultradreta, ha començat a retirar massivament els permisos de residència als sirians refugiats al país, amb l'argument terrible que Damasc i la seva perifèria són un lloc segur on tornar-hi.

LI.- És evident que Síria no és un lloc segur per què els refugiats hi puguin tornar.

HT.- Fins fa unes setmanes em sentia a Dinamarca gairebé com a casa. Des que vaig arribar el 2015 després de jugar-me la vida en una pastera he estudiat, he après el danès, treball aquí i aquí hi tinc molts amics. Encara hi ha una guerra al meu país i un criminal de guerra a la presidència: no entenc que alguns polítics diguin que per nosaltres és segur tornar-hi. Al-Assad és un dictador que condemna la gent a morir de fam i els nega els drets més bàsics, fins al punt que ningú no gosa continuar protestant.

LI.- Què et passaria si tornessis?

HT.- A mi i a tota la meua família ens matarien o ens enviarien a la presó. Però vull deixar clar que a mi no m'afecta

la mesura del govern, perquè jo tinc estatut de refugiada política. Afecta la gent que tenia una protecció subsidiària, perquè van arribar reagrupats pels seus familiars. Això vol dir que fonamentalment són dones, criatures i gent gran, que no tenen reconegut l'estatut polític. Un refugiat és un ésser humà que ho ha hagut de deixar tot per sobreviure i ha buscat un altre lloc on començar una nova vida en pau, seguretat i amb justícia. Quan et converteixes en refugiat és com si et possessin un segell a la pell que no es veu però que tothom sap que hi és. Un recordatori constant del que has perdut, però refàs la vida,

destrossa tot, on els teus amics i familiars han estat assassinats, al lloc on van esclafar els teus somnis. Un lloc que ja no és casa nostra.

LI.- Però Dinamarca no pot deportar gent a Síria perquè no manté relacions diplomàtiques ni reconeix al-Assad.

HT.- Exacte. L'alternativa és tornar voluntàriament o si no vols et tanquen en centres de deportació que estan lluny de tot i on no pots estudiar ni treballar, és com posar-te en una presó perquè encara que puguis entrar i sortir no tens a on anar. I això per un temps indefinit. Totes les organitzacions de defensa dels drets humans ho han condemnat.

Què busca el govern danès?

Vull aclarir que estic decebuda pel govern i alguns partits del parlament, però no pel poble danès, que sempre s'ha mostrat obert i solidari. Ara molta gent ve a les nostres manifestacions. El govern i alguns partits juguen la carta dels refugiats per alimentar el prejudici que som gent mandrosa que ve a aprofitar-se de l'estat del benestar. Però la realitat és que com a refugiats a Dinamarca, hem lluitat pel nostre dret a estar aquí: estudiem, treballem, fem voluntariat, tenim amics... hem refet aquí les nostres vides. Alguns cops em sento exclosa, rebutjada o cansada, però confio en el poble danès i la seva empatia i sé que un dia ens despertarem sense por al futur.

aprens noves llengües i cultures en un lloc que t'ha donat esperança. Això era per nosaltres Dinamarca. Fins que un dia et llevés i et diuen que la teva protecció és incerta i que et retornaran al lloc d'on has vingut. Al lloc on la violència ho

Fayez Elemare, Unió Independent de Comitès Obrers Palestins

«Israel bombardeja Gaza perquè la resistència palestina enfronta l'ocupació»

Fayez Elemare és un sindicalista que lluita pels drets dels treballadors i del poble palestí a la franja de Gaza, des d'una posició independent tant de l'Autoritat Palestina com de Hamàs. Viu al camp de refugiats de Jabalia al nord de la franja de Gaza. Hi vam poder parlar dimarts, 11 de maig en plena agressió israeliana.

criatures, gent gran i joves davant les càmeres. I també contra la confiscació de les cases dels veïns de Sheikh Jarrah i l'expulsió dels barris palestins.

LI- Com s'organitza la gent a Gaza per resistir?

FE.- Totes les faccions palestines tenen un comandament de coordinació d'operacions on s'organitzen les activitats contra l'ocupació israeliana i les violacions dels drets dels palestins, sobretot a Jerusalem, a Al-Aqsa i a Sheikh Jarrah.

LI- Què penses dels governs dels Estats Units, la UE i els països àrabs?

FE.- El poble palestí ha patit durant més de 70 anys l'ocupació israeliana i la violació diària dels seus drets més bàsics. Israel dona suport als colons israelians que ataquen els palestins de Jerusalem i confiscuen les seves cases per donar-les als colons, com a Sheikh Jarrah. Tot això passa davant dels ulls de tot el món i cap govern reacciona i actual. En canvi confiem en la solidaritat dels pobles lliures amb el poble palestí i la seva legítima lluita contra l'ocupant israelià.

11/05/2021

LI- Pots explicar-nos la situació a Gaza?

FE.- Israel està bombardejant cases, terres i carrers i ha assassinat desenes de palestins, incloses criatures. Les xifres de víctimes no paren de pujar. També tenim centenars de ferits i l'agressió ara mateix continua.

LI- Per què Israel ataca Gaza?

FE.- Perquè sap que la resistència palestina s'enfronta a les pràctiques de l'ocupació contra els palestins a Jerusalem, com la gent que pregava a la mesquita d'Al-Aqsa i va ser atacada per colons i soldats, que van pegar i detenir dones,

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAINT@TELEFONICA.NET

📷 [LLUITA.INTERACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERACIONALISTA)

🐦 [@LUCHAINT](https://twitter.com/LUCHAINT)

📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

